

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۲۵

آصف بهاند

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۶۲مه برخه

ته به ترکومي مسافر يي
زه به ترکومي اوبنکي مري، مري تويومه

ته به دولت خپلو ته راوري
د بيلتانه پر اور دي زه نيولي يمه

په پتو، پتو لارو راشه
دا پښتانه دي، بيا به سل کيسي کوينه

د لنډيو د دي برخي له پاره دا لاندي لنډی راټولي شوي دي:

ټولي خبري مي دروغ شوي
نه ليوني شوم او نه مير درپسي شومه

تمام عالم دي خوشحالي کړي
زه د جانان له پاره اوبنکي تويومه

ته خو يوخل کلي ته راشه
لکه پپروته به چاپېره درنه شمه

ته به ترکومي مسافر يي
زه به ترکومي اوبنکي مري، مري تويومه

ته به دولت خپلو ته راوري
د بيلتانه پر اور دي زه نيولي يمه

بيا دي ملالي سترگي سري دي
د کور کافرو درته څه ويلي دينه

بي لاري مه گرځه جانانه

د پانو شميره: له 1 تر 7

ناسم قدم سړی گړنگ ته غورځوینه
بېلتونه دي قدر رامالوم کړ
که بیا می یارشوی، غلامی به دي کومه
په بی قدری می ته گرم نهیې
په اسانی موندلی، تل بی قدره وینه
په سترگو روند شی، شیرعالمه
د تمبکو په پانو چا کړي مرگونه
پر زړه می داسې زخم جوړ دی
سوال د مرگی راته کوه، چې خاورې شمه
په تول می یوپاو زهر ورکړل
دله مړ نه شو، دوکاندار قرضدار بی کرمه
په پتو، پتو لارو راشه
دا پښتانه دي، بیا به سل کیسی کوینه
پلار بی د خلکو فیصلی کړي
لور بی په تورو سترگو کلی وړانوینه
هرڅه ایره، یاری شوه پاتی
چې پر مینوم، آ د بل په څنگ کی ځینه
پرڅنگانه سر راته کېږده
په غریونیولی غږ تپي درته کومه
په اخرت به دي مخ تور وي
پر مظلومانو باندي ډېر کوي ظلمونه
په زورورجانان می سر دی
په بارانه کی رانه غواړي دیدنونه
پرون په خوا کی راسره و
نن بی په خپل لاس پر مزار گلونه ږدمه
پرخلکو یوځل مرگی راشي
زه هره شپه په زلکدن کی تېرومه
په اشارو بی بڼه پوهېږم
له وېرې خوا ته نه ورځم، رسوا به شمه
په بی قدری می ته گرم نهیې
په اسانی موندلی، تل بی قدره وینه
چې مسافر شی، بیا به راشي
رب دي د تورلحد بندي مه کړه مینه

د پانو شمیره: له 2 تر 7

چي مينه کړي، تومت به اخلي
د خلکو خولي به توري خاوري بندوينه

چا ته به مرلالي يادېږي
څوک له ژوندي جانانه لاري بېلويڼه

جانانه بڼه سوچونه وکړه
که مي د بدو زور لري، درسره ځمه

جانان دي لارشي، خفه نه يم
په شا دي نه گوري، چي زړه مي پسي چوينه

جانانه خدای ته به ځوايم
ستا په خاطر مي زړونه ډېر مات کړي دینه

د ورکو سترگو ديدن راوړه
که روغه نه شوم، بيا مي مه کوه پوښتنه

د ژوندانه مزه مي نه شته
زه مي جانان په بېلتانه سپارلي يم

دا بي ديدنه عمر گران دي
اوس به دا گران عمر زه ځنگه تېرومه

د مينې زور راته مالوم دي
پر مېږي پښه نه ږدم چي يار بي پاتي شينه

د چا چي مور وپلار ژوندي وي
چي بي خدمت کړي، ادا کړي بي فرضونه

د ماشوم توب ژوندونه راشه
د پېغلتوب اواز مي دار ته څېږوینه

د ستري ژوند ستري قيصي دي
لاليه! مه مي غږوه ژرا راځينه

د خوشحالي قسمت مي نه شته
غمه ډاډه راځه چي غاړه درکومه

د جانان غم مي لکه سيوري
چي چپرته ځم، تر ما نه وړاندي وروسته ځينه

د بنگرو شرنګ دي موسيقي ده
د پازيبه شور دي پښتني سندرې دینه

د نفرتونو کور دي وړان شي
د مينې کور دي ترقيامته پوري وينه

د سوي لاس پوښتنه کېږي
د سوي زړه پوښتنه هېڅوک نه کوينه

ديدن مي يار سره ونه شو
ستري ستومان ورپسي ډېروگرځېدمه

د پلارپگري مي راپه ياد شوه
چي مي په يار پسي وتم، راستنه شومه

د لالي کور راته دوزخ دي
زه د ورينداری په بدله ورغلي يم

د سختو ورځو ياره څه شوې
بدرنگي شپي ورځي پرما راغلي دينه

د قافلي سالاره څه شوې
په قافله دي تورلېوان گېشوي دينه

د مخامخ سترگو ياري ده
د پناه شوو سترگو څوک خاطر کوينه

لاليه ډېر ساره مي کېږي
غېږه پرستن کړه، ما درپته کړه مينه

له ملنگانو سره مل وای
پروت په ځنگل وای چي مي نه ليدای غمونه

لالی په ما کي گناه گوري
خپله گناه، په گناه نه حسابوينه

له خپل قسمت سره مي جنگ دي
لکه پر لوره چي اوبه څوک خپژوينه

لاليه څومره دروغجن بي
ماته اختر، اختر کوي، تېر شول کلونه

ليونی کلکه خولگی راکه
نن دي د خولي لاري زرگي ته تېرومه

که ناڅاپی له سفر راغلي
لاليه لمونځ درته پرېږدم، خوله درکومه

گېډی، گېډی زلفي دي ياره
د بل وطن شمال وهي، بوی بي رايينه

گیله له خپل سړي نه کېږي
ته زما څه بي چي گيلي درنه کومه

ارمان به وکړي، وخت به تېروي

خلک به ډېر وي، څوک به غېر نه درکوي نه

اوس مو اړيکي داسي نه دي
چې ته گيلي کوي او زه وضاحتونه

اول مي نه ويل، اوس يې وايم
د زړه خبرې مي په خوله راغلي دینه

ستا، مزدورو ځواني سپېره کړه
د جدایي په لمبو زه وسوځېدمه

ستا به له ما نه گيله کېږي
قسم دی یاره، بنديوانه مي ساتينه

شکرونه زرخلي ادا کړه
لايق مي نه يې، پاک الله درکړي يم

شال کې مي شل پيونده بڼه دي
چې لالی وي، نيستي به تېره شي مينه

غريبي دومره بده نه ده
بد يې پېغور دی، سړی سخت خپه کوي نه

غريب خو غم غوښتلی نه و
ولي دي ورکړل په ژوندون دومره غمونه

نور خو د کاتي غوندي کلک يم
ستا د بېلتون د ټينگي نه يم، هارمنه

زما اخلاص به در معلوم شي
چې په بي ننگو خلکو تا هم وروينه

زړه به مي څه خوشحالي وکړي
د تسلي ياران مي ورک شول له وطنه

زړه به مي څه خوشحالي وکړي
د کتو نه دي چې پرې وشماری زخمونه

زه په مرض ناجوره نه يم
زه خو ناجوره ستا گل رنگي خندا کرمه

زړه مي په داسي ځای مين شو
چې يې د قاف تر غرونو دنگ دي دېوالونه

زما خړچي به پوره نه کړي
په سرکاري تنخواه دي مه کوه لوظونه

زما د زړه کور دي تالا که
خدای دي تالا که سپينه خوله، شينکي خالونه

زنگ راته وکره، حال مي واخله
رنگ مي زېرېزې، د مرگي ورځي مي دینه
زما نصیب د سالنگ غر دی
پد نورو لمروي، پر ما واورې بارانونه
زما په بدو پسي گرځي
جانان په خپلو بدو خاوري اړوینه
زما پرزړه غمونه بار دي
د ژمي ستري شپي په ويښه تېرومه
زما د گل په شان وطنه
قربان، قربان دي د شرم له گلوشمه
زما جانان گل د پپروتي
نری بي گوتي ميرزايي راته کوينه
راشه چي ټولي نښي درکرم
چي د ياري تمه دي سمه لنډه شينه
ژوندون د خپل اختيار جنت وي
ما نه گيلي ماکره، د بل اختيار کي يمه
رب به مي زړه له تانه تورکري
په دوعاگانو به مي غواړي، نه به يمه
رلي پر هغو خلکو وشه
چي د مينو منح کي راوري نفاقونه
يار په سفرځي، خوله به ورکرم
روژه دي ماته شي، شپيته به ونيسمه
يا مي نصيب درسره وشه
يامی د عمر پايه زيره شه چي مرمه
يار مي ولور له وطن ورک کړ
د خوانی عمره په رواج دي تېرومه
خاوري به شم، خو دربه نه شم
ستا بي قدري به مي تر مرگه ياده وينه
خلک مي ټول ټپوس ته راغلل
هغه رانغی چي بي پروت له غمه يمه
خدای دي په خوب کي راحضور کړه
نصیب مي نه شولو په ويښه ديدنونه

د پاڼو شميره: له 6 تر 7

ته مخامخ راباندې راشه
زه مي پلو درته قصدي خطاکومه

موز په نکريزو نه پوهېږو
څوک چې لاسونه سره کوي، يار به لرينه

ما چې تر خوږ گوتي نه نيسي
بيا به دي زه هم لتومه پر هرونه

هغه چې پيغله شوه، واده شوه
زه چې زلمی شوم، مسافر له ملکه شو مه

څه په نري باران کې راغلي
قدم دي بنگل کرم، که دي غېږ کې ونيسمه

څه ليوني وختونه تېرشول
په نيمه شپه به د جانان کلي ته تلمه

نور بيا

د ليکوال نورې ليکنې په لاندې لينک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>